

GÓC PHỐ XƯA NƠI MẸ VẪN NGỒI

Trần Trung Đạo

Rồi một sáng em tình cờ trở lại
Đứng bên đường phố cũ nhớ băng khuâng
Có phải đây góc phố đã bao lần
Giọt nước mắt trôi trong thời thơ ấu

Quầy thuốc lá ven đường em đứng đấy
Mẹ đã ngồi nghe muỗi vắt đêm khuya
Đời cô đơn theo nắng sớm mưa chiều
Chiếc áo bạc mang hàng trăm chỗ vá

Hàng me cũ đã bao mùa thay lá
Nơi em từng che mát chuỗi ngày quên
Mùa đông qua thổi lạnh đến bên thềm
Vẫn khổ cực như từng cơn nắng hạ

Nhà hàng đó em chờ người khách lạ
Chén cơm thừa ai để lại đêm nay
Nuôi thân em một cô gái ăn mày
Mười bốn tuổi đời đen hơn ánh tóc

Công viên lạnh em thường hay đứng khóc
Tuổi nai vàng hay tuổi của vàng phai

**Ai dạy em những mảnh lời đeo đòi
Cả những chuyện mà em chưa nên biết**

**Ai mang em trên đường đi vượt biển
Chẳng kịp về thăm góc phố năm xưa
Em bỏ đi như lá bỏ quên mùa
Như giọt nước quên tắm lòng biển cả**

**Không địa chỉ, không người quen, phố lạ
Mẹ cố chờ con gái trở về đây
Bao mùa đông thương nhớ nặng vai gầy
Mẹ gục chết âm thầm trên góc phố**

**Em xứ lạ cuộc đời nhiều thay đổi
Tóc nhuộm vàng che những vết thương đau
Mắt em xanh vì nét kẻ thay màu
Bước em nhẹ sợ màu tan trong nước**

**Được gì chẳng em mười năm xuôi ngược
Có bao giờ mơ góc phố năm xưa
Bóng mẹ nghiêng theo gió thổi sang mùa
Bóng mẹ đứng đã mỗi mòn trông đợi**

**Sáng hôm nay tình cờ em trở lại
Đứng một mình giữa phố lạ như sao
Có phải đây góc phố của năm nào
Mẹ đã sống trong những giờ oan nghiệt**

**Em là kẻ đã cuối cùng thua thiệt
Kẻ cuối cùng mất một khoảng trời mơ
Chẳng phải tại em mẹ chết không mồ
Chẳng phải tại em làm đời thay đổi**

**Giữa một quê hương muôn trùng thống khổ
Mười năm trời em làm được gì chẳng
Rồi mai đây em sẽ hiểu ra rằng
Ai giết chết cuộc đời em thơ ấu.**